

TEATR NARODOWY

PAWEŁ MIŚKIEWICZ

Studiował teatrologię na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, jest absolwentem Wydziału Aktorskiego (1989) oraz Wydziału Reżyserii Dramatu (1995) krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Solskiego. W latach 1989–2001 należał do zespołu aktorskiego Narodowego Starego Teatru im. Modrzejewskiej w Krakowie.

Debiutował rolą Aloszy w pierwszej wersji *Braci Karamazow* Dostojewskiego w reżyserii Krystiana Lupy w Starym Teatrze im. Modrzejewskiej w Krakowie (1990) i jako aktor występował przede wszystkim w spektaklach tego reżysera jako: Ewald Tragi w *Maltem albo Tryptyku marnotrawnego syna* wg Rilkego (1991), Dyrektor Banku w *Kalkwerku* Bernharda (1992), Harry Kohler i Lejtnant w *Lunatykach. Esch, czyli Anarchia* wg Brocha (1995), Henryk Wendling w *Lunatykach. Hugenu, czyli Rzeczowość* wg Brocha (1998), Alosza w drugiej wersji *Braci Karamazow* (1999), Satin w *Azylu* Gorkiego (2003). Grał również w przedstawieniach m.in. Jerzego Stuhra, Jerzego Jarockiego, Krzysztofa Warlikowskiego.

Jako reżyser debiutował w Teatrze im. Słowackiego w Krakowie spektaklem *Śniadanie u Tiffany'ego* wg Capote'a (1994). Na tej scenie wyreżyserował także m.in. prapremiery polskich sztuk współczesnych: *ONA* Maciąga (1997) i *Powrót* Łukosza (1999).

W latach 2001–2004 był dyrektorem artystycznym Teatru Polskiego we Wrocławiu, wyreżyserował tam m.in. *Przypadek Klary Loher* (2001), *Wiśniowy sad* Czechowa (2001) oraz *Podróż zimową* Jelinek (2014). Był też pomysłodawcą i dyrektorem artystycznym festiwalu Wrocławskie Forum Dramaturgii Współczesnej EuroDrama.

Ideę tego festiwalu rozwijał później pod nazwą Baz@rt w Narodowym Starym Teatrze w Krakowie. W ramach tych projektów debiutowało pokolenie znaczących dziś w polskim teatrze reżyserów; publiczność miała szansę zapoznać się z dziełami takich mistrzów teatru europejskiego, jak Frank Castorf, Luk Perceval czy Christoph Marthaler. W Starym Teatrze powstawały też kolejne prace reżysera, m.in. *Niewina* Loher (2004), *Auto da fę* Canettiego (2005), *Przedtem/potem* Schimmelpfenniga (2006) oraz *Mewa* Czechowa (2011).

Od 2008 do 2012 roku Paweł Miśkiewicz pełnił funkcję dyrektora naczelnego i artystycznego Teatru Dramatycznego w Warszawie i organizowanego w tym teatrze Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego Warszawa Centralna. Na scenie Dramatycznego wyreżyserował m. in. *Alinę na zachód* Dobbrowa (2006), przedstawienie *Peer Gynt – szkice z dramatu Henryka Ibsena* (2007) oraz *Klub Polski* (2010) [dwa ostatnie na podstawie współtworzonych przez siebie scenariuszy], a także *Kupieckie kontrakty* Jelinek (2011).

Najnowsze prace teatralne reżysera to: *Kto wyciągnie kartę wisielca, kto błązna? wg Króla Leara* Shakespeare'a w Małopolskim Ogrodzie Sztuki w Krakowie (2015), *Podopieczni* Jelinek w krakowskim Narodowym Starym Teatrze (2016), *Nauka chodzenia* wg tekstów Różewicza we Wrocławskim Teatrze Współczesnym im. Wiercińskiego (2016), a także przygotowany w Teatrze Narodowym *Idiota* Dostojewskiego (2017).

Realizował przedstawienia w Teatrze Telewizji, wyreżyserował m.in. *Podróż do wnętrza pokoju* Walczaka (2003), *Zabawy na podwórku* Mazyi (2004) oraz *Sen o jesieni* Fossego (2006).

Jest wykładowcą Akademii Sztuki Teatralnej im. Wyspiańskiego w Krakowie (wcześniej pod nazwą – Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna im. Solskiego); przygotował tutaj wiele spektakli dyplomowych, m.in. *Rajski ogródek* na podstawie dramatów Różewicza (2001), *Ćwiczenia z Czechowa* na podstawie *Trzech sióstr* (2004), *Dobrego człowieka z Seczuanu* Brechta (2008), przedstawienie *Jak się wam podoba? Rewia egzystencjalna* (2013) oraz spektakl *Jednak Płatonow* wg Czechowa (2015).

Jest laureatem wielu nagród, m.in. Nagrody im. Bohdana Korzeniewskiego przyznawanej przez Ministerstwo Kultury i Sztuki najlepszym reżyserom młodego pokolenia (1995), Nagrody głównej jury Festiwalu Komедии TALIA w Tarnowie (2001), Paszportu „Polityki” (2001), nagrody w Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej (2001); Ludwika – nagrody krakowskiego środowiska teatralnego (2002), nagrody na Ogólnopolskim Przeglądzie Teatrów Małych Form „Kontrapunkt” w Szczecinie (2004, 2006), Nagrody im. Konrada Swinarskiego (2004), nagrody na Ogólnopolskim Festiwalu Sztuki Reżyserskiej „Interpretacje” w Katowicach (2005), nagrody publiczności na Festiwalu Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych w Łodzi (2005), wyróżnienia na Opolskich Konfrontacjach Teatralnych (2011).